

ספורים לארוחת ערב

מתנה ושמה תפלה

כשהיא מצוירת והצביעה יוצאת לה מהשורה טיפ-טפה - הצויר כלו הולך לפח.

ואם כזו היא יהודית - מה יקרה לה כעת, כשהמטפחת נשמטת לה באמצע המסכה?

אמא מתרוממת מהמקום ורוצה לצאת משורת הכסאות ולהציל את יהודית. אולם כדי לצאת היא תצטרך להקים כמה נשים מבגרות, סבתות מסורות שפאו לשמח עם הנכדות והנינות שמקבלות את הסדור היום. כל כך לא נעים.

אמא מתעכבת, טפה משתהה, מסתכלת בדריכות על יהודית - ולהפתעתה היא רואה כיצד יהודית את המטפחת עוזבת, ממשיכה בשיר ועם כלן משתלבת. אין לה מטפחת ולא קרה מאומה, היא לא בוכה ולא יורדת מהבמה. אמא של יהודית פשוט משתאה.

"איך זה קרה?"

מגיע הרגע שבו כל ילדה רצה לאמא ומקבלת ממנה את המתנה של החיים - את הסדור!

אמא של יהודית מגישה לה את הסדור בגרשה, ובאותו זמן לוחשת ליהודית לחישה:

"יהודית, איך ידעת לנהג כך? איך עלה בדעתך לעזוב את המטפחת, ולהמשיך עם כלן בשיר?"

ויהודית מסבירה: "את היית רחוקה, וגם המורה, ואני לא ידעתי מה לעשות, וחשבתי: מי יעזר לי? למי אני יכולה לפנות? ופתאום זכרתי מה שלמדנו לפני המסכה, שרק ה' יכול לעזר באמת. התפללתי מהר בשקט שהשם יעזר ואדע מה לעשות, והשם שמע את התפלה. פתאום ידעתי שכדאי להמשיך לרקוד ולשיר גם בלי המטפחת, כי אם אתעקש ולא אציג, המסכה תמשיך וכל האמהות יהנו - ורק אמא שלי תהיה עצובה..."

אמא נותנת ליהודית נשיקה. "את נפלאה יהודית שלי, ואני כל כך שמחה! ילדה צדיקה וחכמה. קלטת נפלא את דברי המורה, וידעת להשתמש במתנת התפלה."

אמא של יהודית יושבת באולם ומקנחת את עיניה בטישו. מסבת הסדור מרגשת כל כך. הילדות הקטנות שעל הבמה שרות שיר על התפלה של האם היהודיה. לכלן מטפחות לבנות קשורות היטב וסינר לבן. ובתוך כל הילדות היא מזדה את יהודית שלה, בשורה השניה בצד ימין, מבצעת את התנועות בצורה אחידה ונאה עם כל החברות.

ופתאום, באמצע השיר, נשמטת המטפחת הלבנה מהראש של יהודית.

הלב של אמא מחסיר פעימה. מה יהיה? מה יהודית תעשה? היא רואה את יהודית מתכוופת לרצפה, מנסה ללבוש בעצמה את המטפחה - אך זו שוב נשמטת.

המורה עומדת לפני הבמה. היא עסוקה, מראה לילדות המתוקות את התנועות כדי שלא ישכחו. אמא מתרוממת ממקומה ומחליטה לגשת לבמה. "אעלה לבמה במהירות ואסיר ליהודית את המטפחת", היא חושבת לעצמה. "יהודית היא סוג ילדה כזו שקשה לה שדברים אינם הולכים כמתכנן".

כן, כזו היא יהודית. אמא נזכרת במה שקרה רק אתמול כשהיא סדרה ליהודית את התלבושת שחור-שחר על הפסא ליד המטה, ויהודית גלתה שעל החלצה השחורה יש לב קטן אדם.

"אויש", היא החליטה, "אני צריכה חלצה אחרת".

"אין לנו חלצה טובה אחרת", אמרה אמא. "זה לב קטן ממשי, הוא לא בולט בכלל", שכנעה האחות הגדולה.

אבל יהודית התעקשה, בכחה ודמעה. "המורה אמרה חלצה שחורה חלקה, וזה לא נקרא", היא רקעה. ובליט בררה אמא הורידה לה מהארון למעלה חלצה שחורה ישנה ודהייה קצת.

כך גם כשעוגיה שיהודית מכינה לא יוצאת סימטרית מספיק לטעמה, היא מעדיפה לא להכין בכלל. ולפעמים